

Всеукраїнська загальнополітична і літературно-художня газета

КРИМСЬКА СВІТЛЯЩА

<http://svitlytsia.crimea.ua>

№ 1 (1601) П'ятниця, 28 січня 2011 р.

Видається у Сімферополі з 31 грудня 1992 р. Ціна...

«Я КАТЕГОРИЧНО ЗАСУДЖУЮ
БУДЬ-ЯКІ СПРОБИ ПІДВАЖИТИ
СОБОРНІСТЬ УКРАЇНИ
І ЕДНІСТЬ НАШОГО НАРОДУ...»

Слово Президента України
Віктора Януковича
з нагоди Дня Соборності

22 січня 1919 року в Києві на Софійському майдані було проголошено об'єднання західної і східної України в єдину соборну державу.

Ця дата, цей чин народу України залишив для нащадків приклад, прообраз майбутнього об'єднання. Минуло багато років відтоді, але прагнення українців жити в об'єднаній, соборній державі завжди змінювало наш народ як зрілу світову спільноту, яка здатна будувати потужну миролюбну демократичну державу.

Я категорично засуджу будь-які спроби підважити соборність України і єдність нашого народу, спроби протиставити одну частину наших громадян іншій.

Я за те, щоб ми шукали те, що є спільне для людей, незалежно від того, чи вони проживають на заході чи на сході України.

У нас є спільне прагнення жити в добробуті і миру. Мати можливість забезпечити майбутнє наших дітей, забезпечити літнім людям гідну старість.

Дата 22 січня ще раз дає нам приклад такого об'єднання навколо спільних цінностей.

Вітаю усіх нас з Днем Соборності. І в цей рік двадцятиріччя Незалежності давайте побажаємо нашій державі і нашому народові многія і блага літа.

<http://www.president.gov.ua>

«ЄДНІСТЬ СУСПІЛЬСТВА Є ЗАПОРУКОЮ УСПІШНОГО РОЗВИТКУ»

Виступ Президента України Віктора Януковича
на урочистому зібранні з нагоди Дня Соборності України
у Національному палаці мистецтв "Україна"

Шановні співвітчизники!

Сьогодні ми відзначаємо річницю важливої історичної події в житті українського народу – проголошення Акту об'єднання Західно-Української Народної Республіки з Українською Народною Республікою.

22 січня 1919 року Схід і Захід України подали один одному руку, щоб заявити про здійснення віковічної мрії нашого народу – жити у власній соборній державі.

Україна йшла до єдності через глибокі внутрішні конфлікти, війни, через спроби ворогів її незалежності зупинити ходу історії.

Об'єднані українські землі було вкрай складно, проте саме Провидіння додавало сили народу, і він переміг.

22 січня 1990 року, як і в далекому 1919-му, на підтримку соборності українських земель від Львова до Києва утворився «живий ланцюг».

Відчуття єдності, братерства, прагнення свободи та незборима віра в демократичну, незалежну Україну були для мільйонів громадян потужним поштовхом, що дав надію і став прелюдією до проголошення Незалежності.

Тема єдності суспільства в утвердженні державного суверенітету притаманна не лише нашій історії.

Більшість країн на європейському континенті та за його межами пройшли крізь випробування на здатність ставити інтереси держави вище інтересів окремих політичних сил.

Ті, хто переборолі регіональні та політичні егоїзми, сьогодні належать до клубу провідних держав світу – розвинутих, успішних, що впевнено рухаються шляхом соціально-економічного прогресу.

Сьогодні тема єдності знову набула колосальної ваги.

Ми вступаємо в непростий період, коли заради трансформації України в сучасну економічно розвинуту демократичну державу змушені вдаватися до непопулярних реформ, до безкомпромісної боротьби з корупцією, злодійством.

Однак ми, громадяни України, разом на Заході і на Сході повинні пройти через ці випробування гідно, як належить народу, що ставить перед собою амбітні цілі і вміє їх досягти.

(Закінчення на 3-й стор.).

ХТО І ЩО ОБ'ЄДНАЄ УКРАЇНУ?

Сімферополь, 22 січня 2011 р.
Українська громада Криму зібралася на День Соборності біля пам'ятника Т. Г. Шевченку.

ПАТРІАРХ
ФІЛАРЕТ:

«ПЛЕКАЙМО
СОБОРНІСТЬ
ДЛАМИ!»

стор. 3

ПРЕЗИДЕНТУ
НА КОНТРОЛЬ!

СЕЛО
НАУЧНЕ –
НЕ КУРОРТ...

стор. 6

«БІЛІ ПЛЯМИ»
ІСТОРІЇ

НІМЦІ ПРОГРАЛИ
ВІЙНУ В 1941 РОЦІ
В УКРАЇНІ...

стор. 7

Хоча б східний шматок України, самодостатній у економічному плані, бо там і вугілля, та що й не вмерла важка індустрія, і в такий спосіб показати «західнякам» кузькину матір, аби натішилися вони, нарешті, своїми «націоналізмом» та демократією.

Інша справа – позиція партії влади. Для такої значно престижніші і зручніші керувати великою єдиною європейською державою, ніж проводити реформи у кількох автономних утвореннях, де діють власні правила гри.

Недарма ж у День Соборності України Президент Віктор Янукович неодноразово з'являвся на телекрані і наголошував на тому, наскільки важливо є для України єдність саме зараз, вітаючи громадян з річницею злуки ЗУНР і УНР. А напередодні один з його однопартійців у прямому ефірі телепередачі «Велика політика» з Євгеном Киселевим виголосив зовсім не «регіональну» промову...

(Продовження
на 4-й стор.).

«ВІД ЛУГАНСЬКА І ДО ЛЬВОВА – ОДНЕ СЕРЦЕ, ОДНА МОВА...»

руч, бо то – святе.

Так було й цього разу: збиралися довго, близько двох з половиною годин, кожна партія і кожна громадська організація окремо. Стояли поодаль один від одного, поки вже журналісти близько 11-ї години не витримали: почали закликати зібратися докупи, бо померзли та й знімати незручно.

Разом з усіма весь цей час мерзла б і я, якби не рухалася від людини до людини з одним і тим же запитанням: що значить для нього (ней) цей святковий День?

Ось цей чоловік у розкішній вишиваці прийшов одним із перших та заходився ще з двома друзями прилаштовувати до декоративної металевої огорожі перед пам'ятником Тарасові Шевченку державний прапор. До нього й прямував диктофон.

Бойко Василь Олександрович – полковник міжнародної Асоціації козацтва:

- День Соборності – найвеличніше свято українців. Україна Соборна – це значить, що ми всі разом. На превеликий жаль, ми разом лише територіально, духовно ж ми все-таки роз'єднані.

(Продовження на 5-й стор.).

Державні свята у Севастополі завжди проходять за планом. Заздалегідь цей план спускають згори, деякий час його адаптують до місцевих умов й, нарешті, одним махом... чітко й злагоджено...

Так було й цього разу: в школах пройшли тематичні уроки, в бібліотеках – «круглі столи». Упередень свята юним громадянам вручили паспорти, а керівництво міста мовчики поклаво квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку. Того ж передсвяточного дня, 21 січня, представники всіх гілок влади та запрошенні гості зібралися у міському Центрі культури та мистецтва. Там, зі сценами, ототожнюючи Соборність з співпрацею регіонів держави, представ-

ники міськради та держадміністрації хвалилися досягненнями та розповідали про плани на майбутнє. Після цього зібранню показали концерт місцевих творчих колективів.

Так було й за попередньої влади, й передпопередньої, їх далі... Окрім Дня Соборності відмічала влада, а потім наступного дня, саме 22 січня, до пам'ятника тому ж таки Тарасу, він у нас єдиний, зранку починав сходитися народ: громадські організації, партії (крім пра-влячої), просто пересічні громадяни. Всі ті, кому цей день позапланово гріє душу й серце. Поміж собою ці люди бувають посварені до тієї межі, що руки один одному не потиснуть, але тут стоятимуть по-

КРИМСЬКА СВІТЛІЦЯ

ЗАСНОВНИКИ:
Міністерство культури і туризму України,
Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка, трудовий колектив підприємства «Об'єднана редакція газети «Кримська світлиця».

За вагомий внесок у справу українського національного відродження, розбудову та зміцнення Української держави редакція газети «Кримська світлиця» нагороджена медаллю Всеукраїнського товариства «Просвіта»

«БУДІВНИЧИЙ УКРАЇНИ».

Головний редактор
Віктор КАЧУЛА.

Газета зареєстрована
Міністерством юстиції
України.
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 12042-913ПР
від 30.11 2006 р.
Індекс: 90269.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій, відповідальність за достовірність фактів несуть автори.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами - на сторінках газети.

Редакція застерігає собі право скорочувати публікації і виводити мову.

ТЕЛЕФОНИ:
головного редактора -
(0652) 51-13-24;
відділів - 51-13-25;
51-13-27.

АДРЕСА РЕДАКЦІЙ:
95006, м. Сімферополь,
вул. Гагаріна, 5,
2-й поверх,
кімн. 13 - 15.

E-mail:
wik@swit.crimea.com
Сторінка в Інтернеті:
<http://svitlytsia.crimea.ua>

Зам. ...
Наклад - ...

Видавець - ДП Газетно-журналне видавництво
Міністерства культури
України.

03040, м. Київ, вул. Ва-
сильківська, 1, тел./факс
(044) 498-23-63.

P/r 37128003000584
в УДК у м. Києві
МФО 820019
код ЕДРПОУ 16482679

E-mail:
vidavniectvo@gmail.com

Передплатна кампанія на видання ДП «Газетно-журналне видавництво Міністерства культури України», в т. ч. і на тижневик «Кримська світлиця», здійснюється за наступними реквізитами: вул. Васильківська, 1, м. Київ, 03040, 2 поверх, 6 корпус. Відповідальна особа за передплату - Сидоренко Ірина.

Тел./факс
(044) 498-23-64.

«ПРЕЗИДЕНТ ОСОБИСТО ЦІКАВИТЬСЯ І СТЕЖИТЬ...»

Надзвичайний і Повноважний посол України в Росії Володимир Єльченко вручив Бібліотеці української літератури в Москві 25 книг із особистої колекції Президента України Віктора Януковича. Як повідомляє власний кореспондент УКРІНФОРМу в РФ, В.Єльченко передав книги директору бібліотеки Наталі Шарпіні.

Посол підкреслив, що ситуація з бібліотекою перебуває під особистим контролем Президента України. «Коли 17 січня я зустрічав Президента в Новосибірську, де його літак здійснивав технічну посадку, перше питання, яке було задане В.Януковичем, - як справи в нашій бібліотеці», - сказав В.Єльченко.

Дипломат наголосив, що Президент особисто цікавиться і стежить за цією ситуацією, оскільки розуміє, яке значення має бібліотека в двосторонніх відносинах.

Посол зачитав листа В.Януковича, адресованого колективу і читачам Бібліотеки української літератури в

Москві. «Українська держава приділяє важливу увагу забезпеченню національно-культурних та мовних потреб українців Росії. Важливу роль для досягнення цієї мети відіграє Бібліотека української літератури. Радий передати для поповнення фондів бібліотеки книги із своєї власної колекції. Сподіваюся, що вони сприятимуть більш глибокому ознайомленню української громади в РФ і цінністів увагу на бібліотеку.

ТИМ ЧАСОМ... Заступник глави Адміністрації Президента України Ганна Герман заявила, що влада відстоюватиме права українців у Росії перед керівництвом Федерації. На цьому вона наголосила в ексклюзивному інтерв'ю «5 каналу».

«Ми будемо робити все, щоб українці в Росії мали права, мали можливість для свого національного, культурного розвитку. І я думаю, що ми будемо в цьому досить тверді і переконливі, і будемо відстоювати права цих людей перед російським керівництвом», - сказав Г. Герман.

Раніше повідомлялося, що Об'єднання українців Росії та Федеральна національно-культурна автономія українців Росії звернулися до керівництва Росії із заявою, у якій закликали припинити тиск на ці організації. Українці Росії також попросили про допомогу в захисті своїх прав і свобод Організацію з безпеки і співробітництва в Європі, президента Віктора Януковича, Верховну Раду, уряд України, Світовий конгрес українців, Українську всеукраїнську координаційну раду, українську та міжнародну громадськість.

(Повний текст заяви читайте на стор. 6).

ОФІЦІЙНО**УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ № 23/2011**

Про призначення В. Яцути Постійним Представником Президента України в Автономній Республіці Крим

Призначити ЯЦУБУ Володимира Григоровича Постійним Представником Президента України в Автономній Республіці Крим.

Президент України Віктор ЯНУКОВИЧ.

12 січня 2011 року.

Відповідними Розпорядженнями Президента України прийнято відставку першого заступника Постійного Представника Президента України в Автономній Республіці Крим КАЗАРИНА Володимира Павловича і призначено на цю посаду ПЛАКІДУ Віктора Тарасовича, який до цього виконував обов'язки Постійного Представника Президента України в АР Крим.

13 січня в Раді міністрів АР Крим відбулося представлення Постійного Представника Президента України в АР Крим Володимира Яцути активу автономії.

У заході взяли участь заступник керівника Адміністрації Президента України Станіслав Скубашевський, Голова Верховної Ради АР Крим Володимир Константинов, Голова Ради міністрів АР Крим Василь Джарти, члени Президії Верховної Ради АР Крим, члени уряду автономії, голови районних державних адміністрацій, мери міст півострова.

Зокрема, Станіслав Скубашевський підкреслив: «Призначення Володимира Яцути - велика підмога у реалізації реформ і вирішенні питань соціально-економічного розвитку Криму».

У той же час Володимир Яцуба, виступаючи

перед присутніми, підкреслив, що давно знаємий з кримською тематикою. «Я не з Місяця, я добре знаю ситуацію у Криму, - запевнив Постійний Представник Президента України в АР Крим, - я готовий свій авторитет і всі свої зв'язки і характер покласти на те, щоб ми розв'язали ті кримські проблеми, які є».

Говорячи про взаємини з Верховною Радою АР Крим, Володимир Яцуба назначив: «Я знаю політичну складову, і буду робити все для того, щоб сконцентрувати зусилля Верховної Ради Криму і міських рад на ті завдання, які поставив перед нами Президент - поліпшення керованості, проведення реформ, справедливе вирішення питань, пов'язаних із соціально-економічним розвитком регіону».

Володимир ЯЦУБА: «ДУХОВНА ЄДНІСТЬ, ОБ'ЄДНУЮЧІ НАС МОРАЛЬНІ ЦІННОСТІ - ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР СТАБІЛЬНОСТІ ДЕРЖАВИ»

26 січня у Сімферополі відбулась Республіканська науково-практична конференція «Взаємодія школи, сім'ї та церкви з формування духовно-моральної особистості в умовах полікультурного соціуму». Організаторами заходу виступили Сімферопольська і Кримська єпархія Української православної церкви, Міністерство освіти і науки АР Крим.

У роботі конференції взяв участь Перший заступник Постійного Представника Президента України в АР Крим Віктор Плакіда. Від імені Постійного Представника Президента України в АР Крим Володимира Яцуби він привітав учасників конференції, наголосивши на важливості теми – об'єднання зусиль держави, сім'ї, школи і церкви в духовно-моральному вихованні підростаючого покоління.

Відзначимо, що у привітанні, підписаному Постій-

ним Представником Президента України в АР Крим Володимиром Яцубою, зокрема, йдеється: «Відродження духовних і моральних цінностей - основи здорового суспільства і гармонійного розвитку особистості, вимагає пильної уваги, як з боку інститутів влади, так і з боку школи, сім'ї та церкви. Глибокі етичні коріння духовного виховання притаманні кожному народу. Це ті непорушні цінності, традиції, доведі та мудрість предків, які тисячоліттями передаються з покоління в покоління в покоління.

Кримська земля з її неповторною багатонаціональною палітурою, унікальними переплетеннями епох, культур, духовних і релігійних традицій різних народів завжди була рідним домом для усіх, хто тут жив у мірі та злагоді, проповідуючи вічні істини - взаємну повагу, моральну чистоту, турботу про стар-

ших, любов до батьківщини. Упевнений, необхідно посилювати зв'язок національно-культурних товариств, школи, музеїв, бібліотек, ненільних шкіл. Не тільки педагоги, але ми усі - вихователі, тому що духовна єдність, об'єднуюча нас моральні цінності - це дуже важливий фактор стабільності держави.

Висловлюю ширу віячність Сімферопольській і Кримській єпархії, спілці православних педагогів, вчителям, громадським діячам за подвійницьку, благородну діяльність в ім'я відродження та збереження моралі і духовності.

Бажаю усім учасникам конференції творчих успіхів, конструктивного діалогу, плідної роботи та нових звершень».

Прес-служба Постійного Представника Президента України в АР Крим.

ТРАГЕДІЯ Посольство України в РФ забезпечило транспортування тіла українки Ганни Машутіної (Яблонської), загиблої в результаті теракту в московському аеропорті «Домодедово». Поховати її мали у четвер в Одесі. Як повідомляє УНІАН, 24 січня 16.32 за московським часом в аеропорті «Домодедово» прогримів вибух. В результаті вибуху загинули 35 чоловік, 168 чоловік були поранені. Серед загиблих - 29-річна громадянка України, драматург Г. Машутіна (Яблонська). За попередніми даними, вибух здійснив терорист-смертник...

класичними і сучасними творами відомих письменників і поетів України», - йдеється в листі В.Януковича.

Глава української держави також висловив упевненість, що Бібліотека української літератури в Москві і в подальшому відігратиме важливу роль у розвитку української культури в РФ.

Н.Шаріна від колективу бібліотеки передала слова вдячності Президентові України. Вона відзначила важливу роль Посольства України, МЗС Росії і мерії Москви в питанні врегулювання ситуації навколо бібліотеки.

ТИМ ЧАСОМ... Заступник глави Адміністрації Президента України Ганна Герман заявила, що влада відстоюватиме права українців у Росії перед керівництвом Федерації. На цьому вона наголосила в ексклюзивному інтерв'ю «5 каналу».

«Ми будемо робити все, щоб українці в Росії мали права, мали можливість для свого національного, культурного розвитку. І я думаю, що ми будемо в цьому досить тверді і переконливі, і будемо відстоювати права цих людей перед російським керівництвом», - сказав Г. Герман.

Раніше повідомлялося, що Об'єднання українців Росії та Федеральна національно-культурна автономія українців Росії звернулися до керівництва Росії із заявою, у якій закликали припинити тиск на ці організації. Українці Росії також попросили про допомогу в захисті своїх прав і свобод Організацію з безпеки і співробітництва в Європі, президента Віктора Януковича, Верховну Раду, уряд України, Світовий конгрес українців, Українську всеукраїнську координаційну раду, українську та міжнародну громадськість.

(Повний текст заяви читайте на стор. 6).

КРИМСЬКА ВЛАДА НАВАЖИЛАСЯ НА ДІАЛОГ ІЗ МЕДЖЛІСОМ

Кримська влада таки погодилася на діалог із Меджлісом кримськотатарського народу. Прем'єр-міністр автономії Василь Джарти зустрівся з одним із лідерів кримських татар Рефатом Чубаровим і пообіцяв не зносити силу самобуди репатріантів на самовільно зайняті землі. Початку діалогу передували погрози урядовців застосувати силу проти самоселі

«ЄДНІСТЬ СУСПІЛЬСТВА Є ЗАПОРУКОЮ УСПІШНОГО РОЗВИТКУ»

ВИСТУП ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ВІКТОРА ЯНУКОВИЧА НА УРОЧИСТому ЗІБРАННІ ЗНАГОДИ ДНЯ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ У НАЦІОНАЛЬНОМУ ПАЛАЦІ МИСТЕЦТВ "УКРАЇНА".

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Вперше за останні 20 років ми зуміли забезпечити політичну стабільність і розпочали глибоку модернізацію держави.

Вперше за всю новітню історію України влада в особі Президента, парламентської більшості й Уряду взяла на себе відповідальність за системні реформи практично в усіх сферах життя та розпочала їх реалізацію.

Це не подобається політкам, які через невміння об'єднувати зусилля, через нескінченні чвари привели країну до глибокої соціально-економічної кризи і тепер намагаються будь-якою ціною повернутися до влади.

Вони говорять про політичні репресії, намагаються дискредитувати нашу державу в очах міжнародної спільноти.

Вони знову клічуть людей на барикади, знову намагаються довести, що частина суспільства належить до патріотів і демократів, а інша – до їх антипідів. Ми це проходили п'ять років тому.

З цього нічого не вийшло. Каміння виявилося розкиданим. Настав час його збирати.

Для цього необхідно пам'ятати про виклики, які стоять перед Україною.

Сьогодні Україна опинилася перед загрозою закріплення за нею статусу ринку збути низькоякісної продукції, постачальника дешевої сировини і робочої сили, дуже залежного від імпорту енергетичної та високотехнологічної продукції більш розвинених держав.

Проблемою залишається фізична зношеність, моральна застарілість наших виробничих потужностей, неекономне споживання енергетичних ресурсів.

Без модернізації національного промислового і аграрного виробництва та інфраструктури, без налагодження механізмів стимулювання та постійного відтворення інноваційної та інвестиційної активності капіталу та підприємницької ініціативи населення неможливо переламати цю негативну тенденцію, забезпечити стійкий розвиток країни та добробут громадян.

Потрібно усвідомити, що процес реформування економіки не завершиться із виходом з кризи.

Час і ресурси для екстенсивного зростання вичерпалися.

Держава, капітал та суспільство повинні порозумітися щодо напрямку і конкретних завдань реформ на середньо-довгострокову перспективу.

Держава повинна спиратися на високий рівень громадянської довіри, толерантності та солідарності.

Зраз інститути, що покликані захищати громадянські права і свободи, мають найнижчий рівень довіри у державі.

Диспропорції в розвитку регіонів, вражаюча соціальна нерівність та загрозлива демографічна ситуація руйнують основу для громадянської єдності та збереження соціального капіталу.

Тому пріоритетом модернізації гуманітарної сфери має стати відновлення людського капіталу.

На час – реформування системи середньої та вищої освіти, охорони здоров'я, пенсійного забезпечення.

Відновлення довіри громадян до держави буде здійснюватися через оновлення

лення зasad конституційного ладу на основі широкого громадянського консенсусу.

Реформа влади буде спрямована на впровадження нових стандартів справедливості і захисту прав людини у роботі державних адміністрацій, судів та правоохоронних органів.

Сучасна держава повинна брати активну участь у глобальних процесах і впливати на них.

У попередні роки Україна була активним учасником миротворчої діяльності ООН; ми зробили важливий внесок у глобальне ядерне роззброєння; наша присутність на глобальному ринку продовольства є важливим чинником безпеки в низці регіонів світу.

Сьогодні потрібно перейти від хибного вибору між різними глобальними центраторами впливу до здійснення збалансованої, спрямованої на відстоювання національних інтересів політики у відносинах з ключовими міжнародними партнери України.

Стратегічною метою нашої зовнішньої політики є створення загальних умов для повноправного членства України в ЄС.

Зважаючи на ці виклики, я бачу перед нами у 2011 році наступні цілі.

Першочергові зусилля держави мають бути спрямовані на якісне оновлення виробничих потужностей та інфраструктури.

Наша мета – системна модернізація країни, підвищення її конкурентоспроможності в посткризовому світі.

Ми продовжимо створювати умови, за яких інвестиції в оновлення виробництва були б вигідні.

Зокрема, в Податковому кодексі вже затверджено нові амортизаційні ставки.

Знижуються ставки двох ключових державних податків – по ПДВ та податку на прибуток підприємств.

Запроваджуються податкові канікули для легкої промисловості, а також для готельного бізнесу.

Прозорий малий і середній бізнес продовжуватиме користуватися перевагами спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності.

Ми посилимо зв'язок науки і бізнесу, освіти і виробництва.

В Україні будуть започатковані національні проекти на підтримку інноваційного виробництва.

Ми врахуємо кращий досвід американської «Сіліконової долини» та російського «Сколково».

Будуть створені умови для реалізації проектів у сфері альтернативної, зокрема, відновлювальної енергетики.

Держава забезпечуватиме активну підтримку економічної діяльності, зокрема, це допомога у пошуку перспективних контрактів, це система страхування експортних операцій та поширення інформації про інвестиційні можливості в Україні.

Окрім уваги – на імпорт. Там, де це можливо і доцільно, ми будемо стимулювати імпортозаміщення.

До європейського Чемпіонату з футболу 2012 року ми підготуємо оновлену транспортну інфраструктуру: нові автомобільні і залізничні шляхи, аеропорти, станції метро.

Інновації, інвестиції в людський капі-

тал та інфраструктуру забезпечать появу нових робочих місць, створять основу для сталого зростання зарплат і пенсій, тобто покращать життя і добробут людей.

По-друге, ми проведемо пакет соціальних реформ.

Передовсім, це пенсійна реформа. Наше завдання полягає в тому, щоб ці зміни відбулися беззабісно для людей.

Ми дамо людям відповідну компенсацію, і, по-друге, ми не допустимо зростання безробіття.

Враховуючи уроки економічної кризи 2008-2009 років, ми ухвалимо Державну програму зайнятості населення на найближче десятиліття.

Підвищення якості медичного обслуговування, запровадження страхової медицини на основі сучасного європейського досвіду включаючи підвищення доступності та якості медичних послуг, збільшення ваги профілактичних заходів, зменшення корупції в цій важливій сфері.

На черзі – продовження реформ житлово-комунального господарства.

Якість житлово-комунальних послуг будемо підвищувати, люди будуть сплачувати виключно за ті послуги, які надаються.

По-третє, ми продовжимо реформу влади.

З метою підготовки проекту нового Основного закону розпочне роботу Конституційна асамблея, яка об'єднає представників всіх зацікавлених політичних сил та громадських організацій, готових до серйозної, професійної дискусії з конституційними проблемами.

Влада не нав'язуватиме країні своє бачення конституційних змін і підготує умови для незалежної та відкритої Конституційної асамблеї.

Триватиме реформа державного управління.

Відбудеться подальше скорочення бюрократичного апарату! Дії чиновників будуть постійно відстежуватися в рамках системи антикорупційних заходів. Бізнес на державі буде поставлено на крапку.

Важливим елементом зміцнення демократії стане створення суспільного мовлення, додаткових гарантій відкритості влади та доступу незалежних засобів масової інформації до важливої інформації.

Окремо зупинюємо на реформах у секторі національної безпеки.

Перед нами стоїть завдання практично, якожу, з «нуля» створити нові національні Збройні Сили.

Держава дбатиме про військову безпеку, починаючи з підвищення соціального статусу військовослужбовців та відродження бойового духу – до формування якісно нової структури Збройних Сил, модернізації зброяння і приєднанням до стандартів на міжнародному рівні.

Ми змінімо основу нашого оборонного потенціалу.

Ми відновимо інвестиції у розвиток науково-технологічної та науково-кадрової складової оборонно-промислового комплексу.

Буде розпочато створення Єдиного державного системи цивільного захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та загальнодержавної системи моніторингу природного середовища.

Завдання, які стоять перед нами на порозі 20-ї річниці Незалежності, важкі відповідальні. Відповідальність за майбутнє України в цей критичний час лежить на кожному з нас.

Тому головним ресурсом, який є в нашому розпорядженні, є довіра та розуміння необхідності долання тимчасових труднощів заради втілення реформ.

Наш шанс – не в закликах іти на барикади, нищити і руйнувати, а в спроможності до консолідації, розвитку демократії та верховенства права, до подальшого об'єднання Сходу і Заходу.

Цього вчить нас дата 22 січня, цього вимагає від нас відповідальність за Україну.

Як Глава держави я робитиму все від мене залежне, щоб громадяні України відчувають себе єдиною родиною.

В ім'я цього я твердо стоятиму на позиціях розвитку демократії і готовий працювати з усіма, хто поділяє ці принципи і здатний поставити національні інтереси вище за власні.

Зі святим Злуки вас, дорогі співвітчизники!

З Днем Соборності!

м. Київ, 22 січня 2011 року

<http://www.president.gov.ua>

ПЛЕКАЙМО СОБОРНІСТЬ ДІЛАМИ!

ЗВЕРНЕННЯ ПАТРІАРХА КІЇВСЬКОГО ІСІРУС-УКРАЇНИ ФЛАРЕ-ТАДОУ КРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗНАГОДИ ДНЯ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

«Всяке царство, що розділилося в собі, спустилось; і всяке місто чи дім, що розділилося у собі, не встоїть»
(Євангеліє від Матфея, 12:25)

Дорогі брати і сестри!

Шановні співвітчизники!

22 січня ми відзначаємо одне з найбільш важливих саме сьогодні наших національних свят – День Соборності України.

Це свято нагадує нам про величну подію нашої історії – проголошення 22 січня 1919 р. акт злуки, акт єднання всіх українських земель в єдину, соборну державу. Після падіння княжої Кіївської держави Україна століттями була розділена між сусіднimi народами. А тому проголошена у січні 1919 р. злука всіх її земель – подія доленосна і неперевершена за своїм значенням для українського народу.

Зараз ми бачимо спроби проголосити єднання українських земель під прапором дія

ХТО І ЩО ОБ'ЄДНАЄ УКРАЇНУ?

(Закінчення.

Поч. на 1-й стор.).

Він підкresлив, що в інтересах держави не заціклюватися на турботі про благополуччя її окремих регіонів, а брати за основу загальноукраїнські потреби. І дарма телеведучий намагався спровокувати виступи «знизу» про прагнення західних українців відокремитися – единий промовець, якого було запрошено саме з цією метою, наштовхнувся на рішучу відсіч: сьогодні ця ідея плекається лише тими, хто має експансивні наміри взяти сепаратистів під своє «крило».

Тож розмова, запланована ведучим, не склалася: «східники» не бралися говорити про свою «несумісність» із «західниками» і навпаки. Натомість звучали пропозиції, зокрема, від представників партії влади, зосереджуватися на тому, що об'єднані українці. Нешодавно на подібному ток-шоу в якості об'єднавчої національної ідеї В. Янукович називав реформи, до проведення яких активно вдалася його команда. І влучив в десятку. Правда, не тому, що українці всіх регіонів їх широ підтримували, а навпаки, тому, що почувалися однаково безпомічними і беззахисними перед навалою нових «правил життя», які супроводжують навіть їхні автори словом «непопулярні». Відтепер і західний, і східний українець має викладати непомірні суми за комунальні послуги, а українки – йтимуть

на пенсію у 60 років. Щоправда, присутній на передсвятковому ток-шоу відео-прем'єр Сергій Тігіпко пояснив – невдовзі робота з'явиться і для 60-літніх, треба лише спокійніше ставитися до перепрофілювання і бути легшими на підйом. Він вже зараз запрошивався як західних, так і східних українців виїжджати до шахт Донбасу, де є добре соціальні гарантії. Та чи пойдуть туди жінки нині пенсійного, а згодом передпенсійного віку, які надивилися свого часу на голодівки шахтарів у Києві та наслухалися монотонних удаїв їхніх касок об коштовну бруківку (за пошкодження якої підприємців нині тягають по слідчих ізоляторах). А ще про «безпечність» роботи в підземеллях регулярно нагадують з тих же телекранів – це повідомлення про численні людські жертви, пошуки пропалих безвісти тощо.

Звичайно, якщо вже там надівши і практично не мав вибору, якщо через це горнило пройшли твої батьки і діди, до шахт і ставлення інше – я до вироку долі, але кандидатів в пенсіонери з різних регіонів це місце роботи навряд чи зацікавить. Як на Заході, так і на Сході люди звикли ще зі шкільної лави орієнтуватися на якісну професію, опановувати її, удосконалювати. Та їх заклики на кшталт «если партія скажет надо» розраховувалися лише на комсомольців. Але хоче цього прем'єр-міністр, чи ні, об'єднавчий фактор спрацьовує. І так – чи не на усіх рівнях.

Нешодавно у відділі соціальної допомоги одиночним немічним пенсіонерам

У День Соборності України в Сімферополі відбулася урочиста церемонія покладання квітів до пам'ятника Т. Г. Шевченку. У ній взяли участь голова Верховної Ради АРК Володимир Константинов, заступники голови Ради міністрів АР Крим Валерій Кравець та Азіз Абдуллаєв, Перший заступник Постійного Представника Президента України в АР Крим Віктор Плакіда, заступник голови ВР АРК Григорій Іоffe, члени кримського уряду, депутати парламенту автономії, співробітники Представництва Президента України в АР Крим, представники сімферопольської мерії, громадськість.

Прес-служба Постійного Представника Президента України в АР Крим.

«прику» обставину зважати.

Отже, вранці 22 січня маленькі групки людей із синьо-жовтими прапорами, підкорюючись розпорядженням організаторів акції, поступово почали перетворюватися на ледве помітні струмочки, і дуже швидко все це злилося у велику ріку. Від пам'ятника Степану Бандери до Святоюрського собору, далі – до Національного університету і, через центр міста, до пам'ятника Тарасові Шевченку. «Реве стогне Дніпро широкий» – згадалося чомусь Кобзареве... Ось таке враження було від патріотичного людського натовпу. Хоча ні – не натовпу, за рівнем організованості нинішні

Центрального району м. Сімферополя було відмовлено у наданні послуг по догляду кільком особам – це були старенькі, у яких діти проживали ли як в Росії, так і на Західній Україні (альтернатива – оплата послуг у сумі 288 грн. на місяць). Теж чудовий об'єднавчий момент!

А якби ви почули кримських підприємців, що повернулися з київського Майдану восени! Вони заговорили українською мовою! Навіть гасло нею написали «Разом нас багато...» Розповідали, як браталися, об'ємалися, ділилися бутербродами і, звичайно ж, обговорювали спільні тривоги та турботи... А хтось помилково вважає, що українці об'єднуються лише перед розстрілом.

А тепер щодо самого Дня Соборності 22 січня в Сімферополі, який, здавалося б, і мав продемонструвати справжнє народне братання. Влада і ті, хто хотів показати свою єдність саме з нею, біля пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченку з'явилися о 9-ї годині ранку (політичні партії і громадські організації заявили свою акцію на 10-ту годину).

Ті, хто прийшов у «першу зміну» – а це керівництво ВР АРК, заступники прем'єр-міністра та працівники Представництва Президента України в Криму, – не поскупилися на кошки з квітами, але «ідентифікували» себе лише останні – інші стрічки на квітах залишилися непідписанними (невже посоромилися? Президент би таке не схвалив!). Решта мітингуючих («друга зміна») була багатою не на дорогі квіти, а на щирість. Ведучим став голова Української громади Криму

та заступник голови Кримської організації ВГО «Наша Україна» Владислав Хмелюк. Першим він запросив до слова священика греко-католицької церкви о. Віктора, потім, не маючи в розпорядженні необхідних засобів, громада заспівала акапельно Гімн України. Можливо, і не надто професійно, але викидаючи другого куплету, як це під час урочистої церемонії зробили київські керманичі, і не переробляючи першій в пошуках більш оптимістичного трактування (чим дуже занепокоєна парламентська більшість). Заспівали таким, як і на Заході, де завжди були відчутнішими волебінні прагнення. Промовці не приховували своєї стурбованості: в країні розпочалися репресії, у нас намагаються забрати наших героїв, закрито в Криму єдину україномовну газету

«Кримська світлиця», кримська земля не є товаром!

Звичайно ж, владі за усіх часів діставалося від простого люду, можливо, тому вона усі ці роки і розводить у часі свої відвідування пам'ятника Тарасу Шевченку, не бажаючи вислуховувати опонентів та зовсім не прагнучи спостерігати поруч пропарі опозиційних партій: «Свободи», «УНП», «Нашої України», «Конгресу українських націоналістів» тощо. Але ж це було свято єднання, а не з'ясування стосунків. Втім, коли на пропозицію Владислава Хмелюківського люди взялися за руки на ознаку солідарності із «живим ланцюгом», який утворено було в Києві, хотілося, аби його прикрасив і якийсь «діамант» з «блігого» дому чи Ради міністрів.

Під кінець мітингу було ви-

“Живий ланцюг”
єднання з Україною
біля пам'ятника Кобзарю у Сімферополі.

львів'яни не поступалися тим окрілем іменем з 1990 року, яких тоді вистачило на всю...

Однак, історії не перепишиш – це усвідомлювали майже всі учасники акції, з якими вдалося переговорити. Якщо у 1990 році у Львові панувала загальна ейфорія, то тепер відчувається рішучість свідомого галицького ядра боротися до кінця. Ось сивочолий професор із синьо-жовтими смужками на що – дивно трохи, не кожного дня таке побачиш... А ось людина в інвалідському візочку – обличчя надзвичайно приемче, мужне й гарне одночасно – частіше в такі обличчя бачити... І у цього здорованя на шоках дві смужки: синя і жовта; і у групи юніх студентів, а ось у цих зовсім літніх бабусь, вихованих, мабуть, ще передвоєнною «Присвітою»... Хто цього не бачив, той багато втратив – нема нічого кращого як бачити бодай раз на рік силу і монолітність своєї нації! От якби ще з лідерами поталаніло... І тут мені здалося, що патріотична люд-

ська ріка, на яку приємно було дивитися (справді, у багатьох на очах були слізозі від цієї всенародної демонстрації єдності і сил!), могла внести на поверхню кращих лідерів, ніж ті, які потім виступали перед присутніми. Емоційні промови, гарні поветанські пісні і... традиційні мітингові випускання пари. Розбазарювання дорогоцінної людської енергії. Не можна сказати, що ніхто не робив спроб змінити щось на краще. Скажімо, журналістка Софія Федіна – прекрасний символ патріотичного Львова (ні розумом Бог не обділив, ні красою, ні дивовижно мелодійним голосом, тому й співає), декілька разів зверталася до присутніх з проханням згорнути партійні прапори, залишити лише державні. Однак, «свободівці» цієї заклика прогнорували. А якесь древнє бабуся вибралася на сцену і почала розмахувати маленьким червоночорним прапорцем. Мовляв, як же так можна, це ж визнаний прапор нашого опору! Однак, цікаво, що присутні з розумінням поставилися до того, що бабусю чесно попросили зі сцени. І на «свободівців» дивилися з осудом. Про це також не один учасник мітингу мені потім заявляв.

На численні заклики виступаючих до єдності хтось із натовпу відгукнувся: «то об'єднайтеся ж, нарешті, самі!» І справді – що не виступаючий, то якесь інша організація... Що легше – об'єднатися тим трьом десяткам людей, які ось на виду, стоять біля гучномовців і добре знають одне одного, чи тим, хто завтра вестиме урок у школі, робитиме складну операцію в лікарні, працюватиме в офісі чи тортуватиме на базарі?

«ВІД ЛУГАНСЬКА І ДО ЛЬВОВА – ОДНЕ СЕРЦЕ, ОДНА МОВА...»

(Продовження. Поч. на 1-й стор.).

В Україні понад 300 релігійних конфесій, 162 партії. Мені, козацькому генералу, дослідно відомо, що й осередків козацтва у нас на сьогодні аж 712. Є численні, а є й такі, що складаються з трьох осіб.

- Як Ви вважаєте, чому влада відмітила День Соборності учора, а народ сьогодні?

- Мабуть через недовіру одне до одного чи може від неповаги. Влада завжди красно мовить, а народ Україну більше любить. До того ж, влада не має тісного зв'язку з громадськими організаціями. Ось 27 січня при міській держадміністрації створюватиметься Рада громадських організацій. Може тоді цей взаємозв'язок стане тіснішим, а дій більш скорідинованими. Проте, якщо ми звернемося до історії, то влада за всіх часів і формаций ніколи не була з народом.

Голова севастопольського товариства «Про-світа» Володимир Проценко:

- Сьогодні ми вішановуємо 92 річницю Акту Злуки, або День Соборності України. Вперше я відмічав це свято у 1992 році, стоячи в живому ланцюжку біля села Дмитрівка (Києво-Святошинський район), тримаючи з руків таких же, як я, українців. Нас тоді було близько 3 мільйонів від Львова до Києва. Тоді номенклатура злякалася нашої єдності й пішла на поступки. В результаті ми маємо сьогодні Незалежну Україну. Для мене це – святий день.

Богдан Мороз – Голова севастопольського Конгресу українців:

- Вітаю всіх з Днем Соборності! Щоб ця держава не роз'єдналася, а міцніла, щоб громадянам у ній жилося все вільніше й заможніше! Я сам народився у Західній Україні й з

Їх же не збереш так просто вдруге! Тому мені дуже хотілося б, щоб перш за все відбулася внутрішня революція в головах тих, хто вміє говорити правильні слова. Тепер потрібні є правильні дії. Тоді на заклик Львова знову неодмінно відгукнутися і Харків, і Донецьк, і Запоріжжя, і Одеса...

* * *

Для об'єктивності я попросив поділитися своїми враженнями кількох учасників «ланцюга єдності».

Роман Пляцко, професор, доктор фізико-математичних наук:

- Враження від цьогорічного «ланцюга» загалом добре. За масштабністю він поступається хіба що Дні злуки 1990 року. В усі інші роки ця дата святкувалася скоріше формально. Та й тепер організатори акції не проявляли великої активності напередодні свята, не видно було якихось оголошень у громадських місцях та й по радіо я нічого не чув. І все одно, люди прийшли, відгукнулися! І цим заперечили передчасні висновки деяких політиків і політологів про всенародне збайдужіння і апатію. А якби до свята готувалися довго і серйозно? Воно могло бути значно

Дарій Футорський.

дитинства чув від старших, як мріяли вони за панської Польщі побачити п'єсу Марка Кропивницького «Доки сонце зійде, роса очі вийде», але це було неможливо. Й лише після Злуки земель стало можливим не лише бачити п'єси, а й читати твори письменників з Великої України, так тоді називали Українську Народу Республіку.

- Ви прийшли до пам'ятника Т. Шевченку сьогодні, а влада учора. У чому річ?

- Та ми просто вміємо читати, адже на календарі чітко видно, що число 22 сьогодні.

Тамара Мельник – декан філологічного факультету Севастопольського гуманітарного університету, зараз докторант Херсонського Національного університету:

- Для мене День Соборності – знакове свято. 22 січня 1919 року освячена небом Софіївська площа об'єднала українців лівого берега Дніпра. Якщо говорити про сьогодніння, то нам конче потрібно об'єднуватися. Ми шукаємо свій шлях розвитку, намагаємося збудувати суспільство європейського відрізня, та поки що не бачимо, де та зірка, що світить у кінці тунелю. Соборність – це вихід на сьогодні. Треба консолідуватися, завершити чвари й рухатися вперед разом. Іншого виходу немає.

Усім побажаю сьогодні любові до близнього, міцного здоров'я та добробуту.

Валентина Лопатюк – методист з української мови й літератури Інституту післядипломної освіти Севастопольського гуманітарного університету:

- Цього дня я почиваюся громадянкою

масштабнішим. Дуже приемно було бачити велику масу людей з радісним блиском в очах – вони знову відчули себе єдиним народом! Однак, не можу сказати, що виступаючи виявилися на висоті. Говорили те, що й завжди. Один політик, скажімо, згадав про те, що Україна об'єднує лише 60 відсотків українських етнічних земель, а решта – 40 відсотків у складі інших держав. Тож треба, мовляв, їх колись повернути... Як на мене, то зараз треба відкінунти будь-який націонал-радикалізм і діяти так, щоб не відштовхувати Східну Україну. І не треба забувати про те, що для західного світу слово «націоналіст» має, скрізь, негативне забарвлення. Треба зосередитись на такій проблемі, як відсутність єдності. І в цьому ключі ефективно працювати. Ось сьогодні перед народом виступала дівчинка з Луганська – як це подіяло на присутні! Треба, щоб представники регіонів контактували, активно спілкувалися.

Дарій Футорський, заступник директора Інституту післядипломної освіти при Львівському національному університеті:

- Так, єдність народу – це найголовніша наша проблема. Свого часу я працював у Львівській обласній раді першого демократичного скликання. Цікаво, що тоді кандидатом на місце одного із заступників В'ячеслава Чорновола був депутат Яків Погребняк, перший секретар тодішнього об'єму КПУ. Однак, не вийшло! Центральні органи КПРС сказали своє категоричне «Ні» і цим перекреслили чудову ідею поєднання можливостей старої влади і національно-патріотичних сил для швидких революційних змін. У нас тоді не було часу на пошук нових людей, фахівців. Важко було здійснити кадрове оновлення

Ми єсть народ!

ЗБУДУЄМО ФЛОТ ГРОМАДЮ!

Про Україну як велику морську державу в часи незалежності було проголошено не один раз на різних рівнях. Але від подібних висновків і заяв становище військового флоту не стало кращим. Говорили про нашу державу як про справді морську країну буде можливим лише тоді, коли її морські інтереси будуть надійно захищені.

Не є таємницею, що сучасні Військово-Морські Сили України створювалися у перші роки незалежності з того, що знаходилося недобудованім на судноверфях України без комплексної програми будівництва флоту. Отримані кораблі внаслідок розподілу Чорноморського флоту були в такому стані, що не підлягали відновленню і були розібрани на метал. Сучасні ВМС спроможні провадити лише окремі одиночні плавання кораблів, кораблі для сучасного морського бою відсутні.

Слабкість нашого морського компоненту провокує наших сусідів не зважати на морські інтереси України, а захист перевозок енергоносіїв морем ставиться під сумнів. Відсутність сучасних бойових кораблів у складі вітчизняного флоту вже порушує національну безпеку і зменшує можливості участі України в ряді престижних міжнародних проектів. Через відсутність Військово-морського прапора України на просторах Світового океану морські пірати на морських шляхах безкarno захоплюють українських моряків, на викуп яких сплачуються суми, за які вже можна було б збудувати не один бойовий корабель.

Для виправлення ситуації в минулі роки був розроблений проект сучасного і перспективного корабля типу «корвет», визначене завод-будівник, підписано угоди з виробниками зброї. Та на сьогоднішній день в умовах економічної кризи і проведення економічних реформ, держава не спроможна забезпечити будівництво корветів. Однак час не жде, Україна може бути надовго, як не назавжди, відсунута від міжнародних морських проектів.

Виходячи саме з таких позицій, ініціативна група у Севастополі, яку очолив віце-адмірал у відставці Микола Клітний, враховуючи історичний досвід нашого народу, вийшла з пропозицією звернутися до керівництва держави, представників великого та середнього бізнесу і народу України розпочати будівництво корветів для потреб оборони держави на народні пожертви. Ініціативу підтримала конференція ветеранів ВМС України і члени військової ради національного флоту. Пропонується на громадських засадах створити «Морський особливий комітет з будівництва кораблів на народні пожертви» під патронатом Президента України, який би акумулював народні зусилля цієї патріотичної акції.

Історичний досвід свідчить, що в Україні завжди, ще з козацьких часів, проявляється ініціатива патріотичного руху з розбудови флоту. У ті часи кожна козацька паланка будувала певну кількість козацьких бойових кораблів – чайок.

Після російсько-японської війни Росія практично втратила бойове ядро флоту. Для відновлення флоту з ініціативи козацького нащадка, українського князя Коубея в Україні розпочався патріотичний рух зі збору коштів на будівництво нових бойових кораблів для відновлення бойової готовності флоту. Ініціатива була підтримана російським імператором, а ініціативний комітет тоді очолив брат імператора, великий князь контр-адмірал Костянтин. В 1906 році на народні пожертви мешканці Волинської, Подільської, Кіївської, Чернігівської, Харківської, Катеринославської, Одеської і Херсонської губерній та міста Севастополя були збудовані мінні крейсери «Україна», «Гайдамак» і «Військовий», які були включенні до складу Балтійського флоту і мужньо воювали в часи Першої Світової війни. Всього в 1906 – 1910 роках на народні пожертви було збудовано 23 кораблі.

З патріотичного здвигу на мінному крейсері «Україна» у 1917 році розпочався процес будівництва флоту Української Народної Республіки. З розпадом Російської імперії бажання українського народу забезпечити свою безпеку з моря не зменшилося. В 1920-ти роки на народні кошти, зібрані в областях Центральної і Східної України, для Чорноморського флоту були фактично заново відбудовані ескадрений міноносець «Незаможник» і бронепалубний крейсер «Комінтерн», колишній «Пам'ять Меркурія». Вже у роки незалежності, завдяки шефській допомозі всіх областей України, вдалося в короткі терміни відновити бойову готовність великого десантного корабля «Костянтин Ольшанський», корвету «Хмельницький», середнього десантного корабля «Кировоград», санітарного катера «Сокаль» та ряду інших суден.

В непрості перші роки незалежності України заважки народному здвигу і підтримці всіх областей України вдалося сформувати флот і вивести його в море. Та настав час завершити його будівництво відповідно до потреб оборони країни і сучасної міжнародної ситуації у світі. Інакше ми не забезпечимо мирного існування беззлобової України.

На думку ініціативної групи і ветеранів ВМС України, будівництво корветів для національного флоту не лише зміцнить Військово-Морські Сили, а й у значній мір сприятиме об'єднанню всіх регіонів України заради великої мети – перетворенню нашої країни з декларативної на справжню морську державу, на збільшення вкладу в економіку країни ії морського сегменту.

Тож збудуємо український флот українською громадою! Слово – за регіонами України.

Мирослав МАМЧАК, капітан 1 рангу запасу.

(Фото автора).

Олександр Андрієць – доцент Севастопольського Національного технічного університету:

- Я Соборність відчуваю серцем. Учора не пішов на захід, коли тут збиралася влада: знов, що сьогодні до Тараса прийдуть ті, для кого День Соборності – не просто формальне свято. Я працюю зі студентами, знаю їх настрої. Це покоління, що виросло у незалежній державі. Навіть попри те, що у Севастополі прийнято виховувати у молоді місцевий патріотизм, замість любові та поваги до держави, студенти все розуміють і оцінюють правильно. Ми готуємо судномеханіків. Пізніше, працюючи за межами України, вони осміливо гостро відчувають тяжіння до рідної землі.

(Закінчення на 8-й стор.)

виконавчих служб і промисловості, визначились з економічними експертами. Бракувало інформаційного базису попередньої влади... Важко було уникнути помилок, а це не могло не відбитися на стані економіки. Тепер до болю

СЕЛО НАУЧНЕ – НЕ КУРОРТ...

Торік в рідній газеті мені трапилася публікація молодої диписувачки, присвячена Кримській обсерваторії. Там с. Научне, де вона розташована, виглядало як туристична мекка, а обсерваторія з її телескопами – як основна приманка для відпочиваючих.

На завершення – шире запрошення не оминати цей дивовижний куточек Криму.

Сумно стало за людину, яка сама навряд чи відвідувала це селище, в усякому разі, не спілкувалася з його населенням, тим більше – з науковцями центру «Кримська астрономічна обсерваторія», можливо, тому її не відчула, як лихоманить с. Научне вже кілька років і мимоволі підтримала позицію тих, хто звик сьогодні жити одним днем.

Здавалося б, нинішня влада вже скаменула і націлює свою діяльність на довготривалу перспективу. Але тільки не підприємці, які розгорнули справжній масований наступ на заповідні куточки країни, прагнучи мати від них негайний прибуток, а потім уже – хоч трава не рости.

Тож позиція журналістки перегукується з позицією керівництва будівельної фірми «Консоль-ЛТД», яка у 2008 році виставила на своєму сайті таку інформацію: «Новий проект фірми «Консоль» – «Горна база» в с. Научному». Далі читаємо: «Із вікон ваших апартаментів відкриваються прекрасні види на Кримські гори, все це разом з екологічно чистим повітрям створює атмосферу блаженства і комфорту. Проект оздоблений потужною інфраструктурою. До ваших послуг: ресторан, спортивно-оздоровчий комплекс, басейн, корт. Розваги: пішохідні прогулянки, відвідання обсерваторії, барбекю, полювання, риболовля».

За планом, тут мають вирости готель, триповерхові, семиповерхові та дев'ятиповерхові будинки, будинки типу Таун-хауз, з'явиться

озера з рестораном та літнім майданчиком і ще чимало дещо. Це повинно дати фірмі астрономічні прибутки.

Тож все розраховано, окрім найголовнішого. Цей куточок Криму є найідеальнішим для спостереження за тим, що відбувається на Сонці, в Сонячній системі, на Землі та в навколоземному просторі, на зірках, у галактиках, інших об'єктах Всесвіту. Він був вибраний під спорудження обсерваторії після цілої низки експедицій, які досліджували астроклімат від Феодосії до Севастополя. І лише тут, даліко від населених пунктів, під захистом лісового масиву Державного заповідника можна було гарантувати захист від пилу, будь-яких підсвіток та турбулентних потоків повітря.

Ще два стolіття тому умови роботи астрономічних обсерваторій захищалися на державному рівні. Зберігся та-кий документ: «Всемилостивіший Государь Император Николай I высочайшим Указом от 26 июня 1834 года повелеть соизволил за границею пространства, отведенного под Главную обсерваторию, не дозволяять на расстоянии одной версты строить значительных зданий без согласия на то начальства обсерватории».

Не піддалася руйнації обсерваторія і одразу ж після революції. Спеціальною комісією була заборонена забудова у трикілометровій зоні від цього об'єкта науки. Погляд на цю проблему Ради народних комісарів успадкувала Рада Міністрів СРСР.

Та ось прийшли до керма «временники». Науковці почали полишати рідну землю, натомість стала популярною гонитва за нерухомістю, державу охопив процес капіталізації.

Тим часом війна з фірмою «Консоль» набирала обертів.

Вчені, як і має бути, діяли за допомогою пера та логіки, а підприємці атакували астрономічну обсерваторію буль-

озерами. І, як тепер повелось, нашкодив дехто зі «своїх», хто бачив у цьому будівництві особисто для себе зиск, якому надав перевагу над міркуваннями професійного характеру. Адже 15% спорудженого житла «Консоль» обіцяла передати в розпорядження працівників обсерваторії, а дехто з них вже встиг продати своє, державне. Цілком на боці комерційної фірми виявилася і нова керівниця НДІ «КРАО» Розтопчихіна-Шаховська. Якби не ця внутрішня зрада, обсерваторія проблем

але ж ще до підписання цієї угоди фахівцями КРАО було визначено, що кількість житла в Наукному вже є критичною, аби і надалі проводити астрофізичні дослідження, осікльки штучне засвітлення неба вирошує за часи існування обсерваторії вдвічі. Ціла низка об'єктів спостереження вже й так зникла з поля зору.

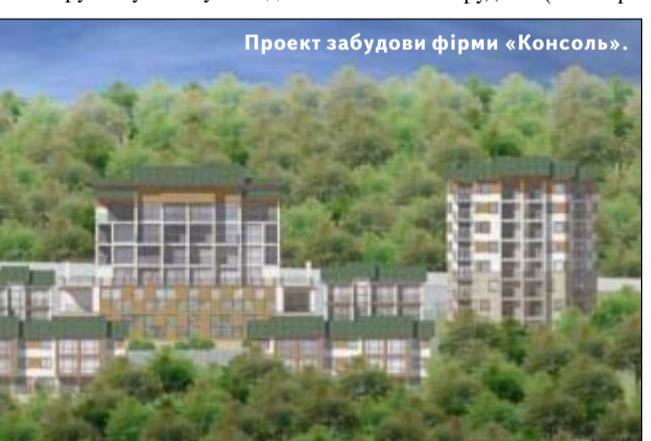
Тож вчені обсерваторії почали шукати підтримки у своїх колег із різних країн, а також турбували вітчизняних можновладців. Але ні проникливі слова, звернені до Віктора

очікуваного результату – листи були передані на розгляд до кримської прокуратури, яка навряд чи могла вважати себе експертом з питань необхідності збереження в Наукному унікального астроклімату і акцентувала свою увагу на питаннях «градостроительного законодательства», які, на думку прокуратури, не порушуються.

На той час фірма «Консоль» вже розпочала підготовчі будівельні роботи і корчувала ліс. 30 наукових співробітників взяли участь в акції протесту проти забудови комерційними структурами унікального куточка Криму. У той же час адміністрація влаштувала альтернативний мітинг. Це у 2009 році, а в 2010 – розпочалися справжні «войні» дій. 23 червня працівники фірми «Консоль» знову взялися вирубувати ліс та наїкнулися на живий кордон із людей. Молодий охоронець почав застосовувати до жінок фізичну силу. Адміністрація НДІ «КРАО» намагалася підігріти волю протестуючих зсередини – вона перевіряла присутність працівників на робочих місцях і вимагала у них пояснювальні записки.

А через день людям довелося стати на шляху у бульдозера, який рухався прямо на обсерваторію ззовні...
... і зсередини.

Ющенка – «гаранта української демократії и законності», трепетно относячогося к культурному наслідку нашої країни, ні детальне пояснення всіх обставин справи Віктору Януковичу не дали

Проект забудови фірми «Консоль».

ків. Очевидно, що подібна заява могла з'явитися лише в силу повної некомпетентності зазначеного працівника МЗС України.

Події у Бібліотеці української літератури в Москві насправді не мають ніякого відношення ні до української книги, ні до бібліотечної справи, ні до культури в цілому, а можуть бути зрозуміліми тільки з огляду на зовнішньо-і внутрішньополітичну ситуацію в Росії, характер її відносин з Україною, а також можливі намагання ліквідувати бібліотеку як українську. Для української громади в Росії вилучення літератури, читацьких формуллярів, електронного каталогу, сервера бібліотеки, що не лише паралізувало діяльність даної установи, але й позбавило всіх прихильників українського слова права на задоволення їхніх культурно-просвітницьких потреб, є свідченням порушення прав українців в Росії.

У той же час не може мати ніякого вилікання психологічний і, що дуже прикро, фізичний тиск з боку представників правоохоронних органів і залякування керівництва бібліотеки, яке намагається просто виконувати свої обов'язки.

них і знали у Києві, а «Горна база» була присутньою десь між рядками).

Саме у ці дні і було передано листа Президентові України Віктору Януковичу. Там йшлося, передовсім, про визначення важливості обсерваторії.

«КРАО» строїлась в тяжеліше для страны время с 1946 по 1955 год после самой страшной войны. Сам факт, что государство нашло средства для строительства и развития обсерватории, говорит о важной роли астрономических исследований в жизни общества. За первые тридцать лет Крымская обсерватория стала одним из ведущих мировых научных центров, крупнейшей в СССР, а теперь в Украине...

А серед пропозицій – знову, як у минулі часи, узаконити трикілометрову захисну зону навколо цього наукового центру.

Про подальший сценарій, а саме – передачу листа до прокуратури, тут вже згадувалося. А також про її компетенцію: визначити, чи були поширені закони містобудівництва, чи.

Здавалося б, суцільна безвідходість – на законодавчому рівні захист подібних наукових установ не передбачений.

Та раптом на Новий рік зателефонував мені провідний науковий співробітник НДІ «КРАО», доктор фізики-математичних наук, шанувальник «КС» Юрій Теодорович Цап. Поздоровив зі святом. Подякував.

- Та ми ж нічого для вас не зробили! Газета й досі не виходить...

А те, що він повідомив, дійсно не мало реальних поясень. Перед Новим роком до с. Научного завітає керівник фірми «Консоль», спікер кримського парламенту Володимир Константинов і на зібранні колективу публічно відмовився від продовження спірного будівництва. Не всі з присутніх, звичайно, повірили в «хепінд» – адже стільки грошей у прямому розумінні було закопано фірмою в землю.

А ось я повірила. Повірила, що Президент принагідно висловив свою думку однопартійцю. Адже він-таки хоче бачити Україну сильною, в усіх відношеннях розвиненою державою.

Мешканці ж Научного не такі оптимісти – вони з дня на день очікують чергового наступу. Адже сьогодні на кону земля, а те, що на ній вже споруджено, – другорядне.

Тамара СОЛОВЕЙ.

КУРС – НА ЗАЧИСТКУ ОРГАНІЗОВАНОГО УКРАЇНСЬКОГО РУХУ В РОСІЇ?

ЗАЯВА ПРАВЛІННЯ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ РОСІЇ ТА ПРАВЛІННЯ ФЕДЕРАЛЬНОЇ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНОЇ АВТОНОМОЇ УКРАЇНЦІВ РОСІЇ

Правління Об'єднання українців Росії та Федеральної національно-культурної автономії українців Росії змущені констатувати, що останнім часом вкрай ускладнилася ситуація навколо українських громадських інституцій в Російській Федерації.

Показником цього є прийняті Верховним судом рішення про ліквідацію Федеральної національно-культурної автономії українців Росії – однієї з двох загальноросійських українських організацій, юридичне переслідування другої такої організації – Об'єднання українців Росії та події у Бібліотеці української літератури в Москві.

Причому, як випливає зі слів міністра закордонних справ Російської Федерації С. Лаврова, органи державної влади взяли курс на зачистку організованого українського руху в країні, під-

ору та ФНКА УР звертаються до органів влади Російської Федерації з вимогою припинити тиск на українські організації Росії та нормалізувати ситуацію навколо Бібліотеки української літератури в Москві – державної установи, яка покликана розвивати любов до читання, до української книги та української культури загалом.

Звертаємося також до Організації з безпеки і співробітництва в Європі, Президента України, Верховної Ради, Кабінету Міністрів, Міністерства закордонних справ України, Світового Конгресу Українців, Української Всеесвітньої Координаційної Ради, світової та української громадськості з проханням допомогти українській громаді Росії у відстоюванні своїх прав та свобод.

Пропонуємо також обговорити зачленені події на черговому засіданні Підкомітету з питань гуманітарного співробітництва Українсько-Російської міждержавної комісії.

Правління Об'єднання українців Росії
Правління Федеральної національно-культурної автономії українців Росії
м. Москва, 20 січня 2011 р.

Подвигу воїнів Південно-Західного фронту, киян, полтавців і всіх учасників найбільші грандіозної битви Великої Вітчизняної і Другої світової війни, які зірвали блицкриг літом 1941 року і врятували Москву, присвячується.

(Продовження.)

Через кілька днів німецькі танки захопили Ромни й Лохвицю. Залишилося лише 40 кілометрів до ставоринного міста Лубен, через яке проходила єдина, що залишилася, залізниця, котра живила наші війська зі сходу.

Кирпонос знову просить Сталіна дозволити здати столицю України, вивести війська в бік Полтави й Харкова і зайняти оборону на річці Псел. Його знову, але ще з більшим цинізмом, звинувачують у панікерстві й забороняють відступати.

Федір МОРГУН

ГИНУЧИ, ВОІНИ КИРПОНОСА І УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД РЯТУЮТЬ МОСКВУ

...У своєму щоденнику за 4 листопада 1940 року, тобто за сім місяців до нападу на СРСР, Гальдер повідомляє, що в той день Гітлер провів нараду за участю керівників вермахту Кейтеля, Йодля, Дейле, Шмундта, Енгеля й головнокомандуючого сухопутними військами фон Браухича.

Фю rer наголошував: головне завдання німецьких військ - не допустити відходу Червоної Армії на схід. «Вирішальне значення повинно бути надане тому, щоб наші національні напасти не були розпізнані... Основні сили радянських сухопутних військ, що знаходяться в західній частині Радянського Союзу, повинні бути знищенні в сміливих операціях за рахунок глибоких і швидких проривів танкових клинів. Відступу боєздатних військ противника на широкі простори російської території не можна допустити. Кінцевою метою операції є створення загороджувального бар'єру проти Азіатської Росії по загальній лінії Волга - Архангельськ».

Читачу зовсім легко побачити, що Кирпонос все робив супроти намірів Гітлера і командирів німецьких військ, а Сталін діяв так, як того хотіли фю rer і його генерали. Вони намріяли почати війну зіненацька. Сталін це ім влаштував. Вони намагались не допускати відступів наших військ на схід. Сталін і тут їм робив послугу за послугою...

А тим часом танкові армади генерал-полковника Клейста форсували Дніпро в районі Кременчука і, розбиваючи наші досить слабкі заслони, пішли через Глобине, Семенівку, Хорол Полтавської області на північ, назустріч Гудеріану, щоб замкнути кільце в Лубнах і Лохвиці.

Це вже була смертельна загроза, і Кирпонос утрете просить дозволу відступити на схід. У цій останній телеграмі Сталіну він і його штаб з усією прямотою чесних воїнів передконують, якими страшними будуть наслідки оточення. Адже армії перестануть одержувати пальне й боеприпаси, сотні тисяч поранених неможливо буде відправити в госпіталі.

Цей документ не можна читати без валідолу. Ale Сталін знову забороняє, принижує, ображає. Нині вже є багато документів, які підтверджують, що в ті дні зі Ставки одна за одною в штаб Південно-Західного фронту надходили директиви: «Будь-що утримувати Київ!», «Київ не залишати й мостів не підривати!».

Однак фатальний час настав. У лічені дні й години танкісти Гудеріана з півночі, а Клейста з півдня увірвалися до Лубен і Лохвиці. Клі-

тика замкнулася 15 вересня. А наші ж війська через злочинну безідповідальність Сталіна й Генштабу не лише в цей трагічний день, а ще шість діб - до 21 вересня - перебували в Києві.

Цивільне населення столиці України з високим почуттям патріотизму й обов'язку провело величезний обсяг робіт зі створення оборонних споруд. Київ був оточений кільцем протитанкових ровів, окопів, траншей, бліндажів тощо. Сотні тисяч киян добровільно йшли в народне ополчення. Війська Червоної Армії і ополченці стояли на смерть сімдесят днів.

Цей геройчний захист зробив багато. Ale Сталін і Верховне Головно-командування так і не зрозуміли (або робили вигляд, що не зрозуміли) того, що було ясно Кирпоносу і його штабу: до яких наслідків призведе з'єднання танкових армад Гудеріана і Клейста в глибокому тилу військ Кирпоноса. Ішла стра-

правди про те, що відбувалося в пеклі, в яке Сталін увігнав у вересні 1941 року півтора мільйона наших солдат і офіцерів і ще більшу кількість цивільного населення.

Від західних кордонів оточення (Києва і правого берега Дніпра) до східних (міста Лубен Полтавської області на річці Сулі) - 220 кілометрів, від південних (місто Кременчук на Дніпрі) до північних (місто Прилуки Чернігівської області) - майже 300 кілометрів. I весь цей простір не тільки по центральних і міжрайонних дорогах, а й по манівцях був забитий танками, бронеавтомобілями, тягачами, гарматами, автомобілями, кінними підвідома й нескінченими колонами піхоти, які відступали. А між ними, а частіше поруч із ними, ліворуч і праворуч доріг, зайнятих арміями, рухалася незліченна маса біженців - таож на автомобілях, півводах, тракторах і комбайнах. (Була категорична команда союзних і республікан-

«Білі плями» історії

KC

УКРАЇНСЬКИЙ КАЛЕНДАР

Січень

22

День соборності України

У січні 1918 року була створена Українська Народна Республіка (УНР), а на територіях, що входили до Австро-Угорської імперії, була заснована Західноукраїнська Народна Республіка (ЗУНР). У грудні 1918 року лідери обох держав у Фастові підписали передбідуваній договір. 22 січня 1919 року цей договір, що увійшов у історію як «акт злуки» - акт об'єднання українських земель, був обнародуваний у Києві на Софійській площі.

1918 — Центральна Рада в IV Універсалі проголосила самостійність України.

1992 — 22-23 січня відбувся I Всеукраїнський конгрес українців.

1933 — народився Анатолій Мокренко, український оперний співак (баритон). Один з фундаторів і активний член Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка.

†

1996 — Петро Шелест, очільник УРСР у 1963—1972 роках (*1908).

23

1667 — Польща і Москва Андріївським договором поділили між собою Україну по Дніпру.

1992 — у Києві пройшов I Конгрес українців колишнього Радянського Союзу.

Народилися:

1849 — Богдан Ханенко, український меценат, засновник музею мистецтв імені Богдана та Варвари Ханенків у Києві (†1917).

1883 — Михайло Донець, український співак (бас), народний артист УРСР (з 1930; †1941).

1891 — Павло Тичина — український, радянський поет, перекладач, публіцист, громадський діяч (†1967). Новатор поетичної форми.

1929 — Святіший Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет — представник УПЦ-КП.

1949 — Грицько Чубай, український поет, перекладач.

1921 — композитора Миколу Леонтовича убив агент ВЧК Грищенко. Микола Леонтович — хоровий диригент, громадський діяч, педагог (*1877). Автор широковідомих

обробок українських народних пісень для хору «Щедрик», «Дударик», «Козака несуть». Його обробка «Щедрика» відома у всьому світі як різдвяна колядка «Carol of the Bells».

1947 — Микола Арсеніч-Березовський (псевд.: «Березовський», «Григорій», «Дем'ян», «Максим», «Микола», «Михайло»), начальник контррозвідувального відділу Служби Безпеки при Головній Команді УПА. Діяч ОУН і УПА (*1910). Саме Арсеніч належить заслуга створення Служби Безпеки, яка на рівні могла боротися з двома найпотужнішими спецслужбами того часу Гестапо та НКВД. Загинув разом з дружиною, застрелившись при оточенні військами НКВД.

25

1965 — Йосип Сліпий, який відсидів 18 років у радянських таборах, обраний у Ватикані кардиналом і головою Української Греко-Католицької церкви.

†

1942 — на російській каторзі загинув Агата Громовський, український історик та поліглот кримськотатарського походження.

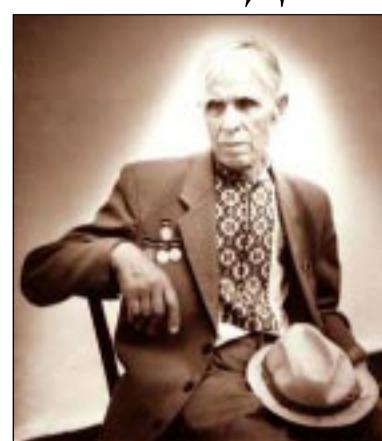
26

1944 — народився Степан Пушкін — письменник, літературознавець, фольклорист, журналіст, громадсько-культурний і політичний діяч, кандидат філологічних наук, професор Прикарпатського університету ім. В. Стефаника і Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка. Заслужений працівник культури України.

27

Народилися:

1839 — Павло Чубинський, український етнограф і фольклорист, автор слів Державного Гімну України (*1884).

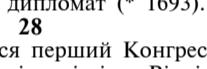

1911 — Іван Гончар (†1993) — український скульптор, історик, графік, маляр, етнограф. Заслужений діяч мистецтв УРСР (1960), народний художник УРСР (1991).

На базі приватної колекції Івана Гончара засновано Український центр народної культури «Музей Івана Гончара» — державний всеукраїнський спеціалізований науково-дослідний культурно-освітній заклад.

1992 — Олекса Тихий, український дисидент і правозахисник, педагог, мовознавець, член-засновник Української гельсінської групи (*1984).

1976 — Микола Ханенко, державний діяч Гетьманщини, генеральний хорунжий, дипломат (*1693).

28

1929 — почався перший Конгрес Українських Націоналістів у Відні, на якому утворено Організацію Українських Націоналістів.

1992 — Верховна Рада України затвердила Державним Пррапором України національний синьо-жовтий стяг.

1941 — народився Євген Марчук, 6-й Прем'єр-міністр України (керував урядом з 6 березня 1995 до 27 травня 1996), генерал армії України, кандидат юридичних наук.

†

1797 — Антон Головатий, кошовий отаман Чорноморського козацького війська (*1744).

1920 — Панас Мирний, український письменник (*1849).

29

День пам'яті Героїв Крут

Бій під Крутами — бій 16 (29) січня 1918 року на залізничній станції поблизу селища Крути за 130 кілометрів на північний схід від Києва тривав 5 годин між 4-тисячною більшовицькою армією Михайла Муравйова та 300-ми київськими студентами, що захищали підступи до Києва. У перебігу військових дій бій вирішального значення не мав, — та у свідомості багатьох особливого значення набув завдяки героїзму української молоді, яка загинула в нерівному бою біля Крутів. На похороні у Києві біля Аскольдової могили президент Михайло Грушевський назвав юнаків, які загинули в нерівній боротьбі, героями, а поет Павло Тичина присвятив героїчному вчинку вірш з назвою «Пам'яті тридцяти». Десятиліттями історія бою або замовчувалася, або обrostала міфами і вигадками, як у закордонній, так і у вітчизняній історіографії. Лише згодом, у 2006 році на місці бою встановлено пам'ятник і у 80-ті років було випущено в обіг пам'ятну гривню.

1572 — народився Мелетій Смотрицький, письменник, церковний і освітній діяч Речі Посполитої, український мовознавець, праці якого вплинули на розвиток східнослов'янських мов. Автор «Граматики слов'янської» (1619), що систематизувала церковнослов'янську мову.

30

«ВІД ЛУГАНСЬКА І ДО ЛЬВОВА – ОДНЕ СЕРЦЕ, ОДНА МОВА...»

(Закінчення. Поч. на 1, 5 стор.).

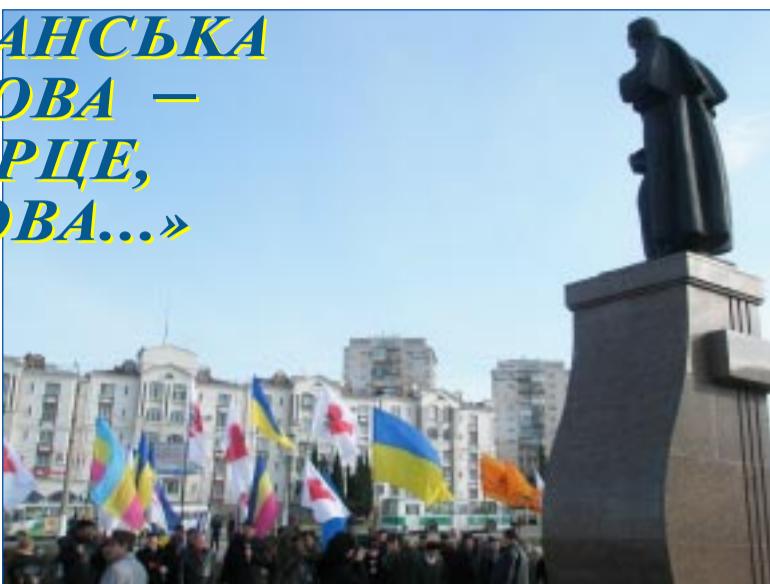
Корнійчук Михайло Максимович – голова ради громадських організацій Стрілецької бухти:

- Сего дня праздник, который может объединить всех граждан Украины. Севастопольцы, которые любят и ценят нашу страну, сегодня должны быть здесь, у этого красивца-памятника. Мать-Украину надо любить и уважать, как свою семью. Это неправильно, что здесь сегодня больше партийных флагов. Сегодня мы все должны встать под единий государственный флаг.

Дмитро Білоцерківець – лідер громадського руху «За Україну»:

- Маємо пам'ятати значення Дня Соборності для українського народу. У цей знаменний день Західно-Українська Народна Республіка й Українська Народна Республіка об'єдналися в одну державу, попри різний соціальний статус населення, мову чи етнічну приналежність. Нехай Бог береже Україну, а

українці – свою долю.

* * *

Того дня Тарас почув полум'яні промови партійних лідерів, заклики до єдності, багатоголосий спів Гімну України й навіть побачив єднання пазлами. Не було лише обіймів, яких він жадав за життя: «Обнійтесь ж, брати мої, молю вас, блаага...

Місцевий партійний осередок Фронту змін виготовив мапу України з окремих областей та єднав їх по черзі пазлами, аж до повної її цілісності. Якби ще й назви обласних центрів хтось додумався напи-

сати українською, було би зовсім добре. А так прозвучало зауваження від координатора громадського комітету «Український Севастополь» Миколи Владізмірського. Попросивши слова, він назвав великою маніпуляцією це єднання України російською мапою.

Під спів державного Гімну жовтоблакитні кульки, відрівавшись від юніх рук, стрімко полинули в небо. Свято скінчилося.

До наступного 22 січня – цілій рік. Чи об'єднає він всіх українців?

Лідія СТЕПКО.

м. Севастополь.

КРАЩЕ БІГОМ НА МОРЕ, НІЖ КРОКОМ ДО ЛІКАРНІ

7 січня в Євпаторії пройшов зліт любителів зимового плавання, присвячений 40-річчю місцевого клубу «Морж». У заході взяли участь близько п'ятдесяти людей з різних міст Криму, був навіть один росіянин з Уфі.

Учасники зимового плавання під бравурні мелодії духового оркестру пройшли урочистою ходою набережною міста. Іх радо вітали представники Євпаторійської міської ради та держадміністрації. На набережній чергували дві швидкі, машина МНС та рятувальники: міська влада потурбувалася. Адже січень – не дуже звична пора для купання. Температура води того дня була 10 градусів. Перед зануренням у море з «моржами» провели оздоровчу зарядку місцеві медпрацівники.

85-річна мешканка Євпаторії Олександра Тимошівна Дяченко з 33-річним стажем «моржа» розповіла: «Зимове плавання позбавляє мене простудних захворювань. Всілякі ангіні, нежиті, кашлі обходять мене десятою дорогою. Навіть епідемії «моржі» переносять легше. Я завжди відчуваю радість від купання у зимовому морі, покращується настрій, з'являється жвавість, бадьорство. Буває, через погану погоду я пропускаю купання й тоді почуюся не дуже комфортно».

Радіє від зимових запливів і євпаторійська москвичка Людмила Григорівна Скородумова (на фото праворуч): «Для мене «моржування» – це такий адреналін, такий приплів енергії, така радість, що я вам не можу передати! Радію сонцю, гарній днині, морю, друзям. Зимове плавання – це

здоров'я, я вже забула, коли вживала ліки. Раніше мала проблеми з тиском, а тепер, навіть в домашніх умовах, зранку два відра холодної води на себе – і ніякого тиску, сама радість від життя. Й оцю радісну енергію вже направляєш у необхідне руслу: на родину, друзів, частіше віміхаєшся, на душ спокій і гармонія. Я так не люблю похмурих обличі!

Якщо б усі стали «моржами», кількість опти-

містів у суспільстві різко б зростала...».

Але «не знаючи бруду, не варто лізти у воду», вважає Валерій Якимович Поздняков, голова Сакського клубу любителів зимового виду плавання «Пінгвін». На його думку, треба спочатку порадитися з лікарем, аби не зашкодити своєму організму. Починати треба з нетривалих занурень й поступово подовжувати час свого перебування у воді.

Разом з «моржами» в ювілейному запливі взяв участь відомий плавець-марафонець із Севастополя Олег Софяник (на фото унизу), який наприкінці минулого року переплив від Босфорської протоки. «Готуюсь десь у лютому переплыти Червоне море, Єгипт. Це досить екстремальний заплив: море кишить акулами. Хочу кинути виклик морю і собі», – поділився планами з журналістами севастополець.

Організатори заходу запевняють: стати «моржем» може будь-хто. Варто тільки дуже цього захотіти.

Олекса НОСАНЕНКО.
Фото автора.

* * *

ТИМ ЧАСОМ...

Відомий севастопольський плавець-марафонець Олег Софяник разом із групою «моржів» переплив Севастопольську бухту на честь свята Хрещення Господнього.

Софяник у 7-градусній воді (температура повітря була 6 градусів тепла) подолав 500-метрову дистанцію від Павловського мису до Графської пристані за 12 хвилин, застосовуючи стилі брас і батерфляй.

Цей заплив – не перше зимове водне випробування Софя-

ни у виконанні Вікторії та Олеся Гуменюків – старша дівчинка вела чоловічу партію, а її маленький партнер співав відповідно до своєї вікової категорії.

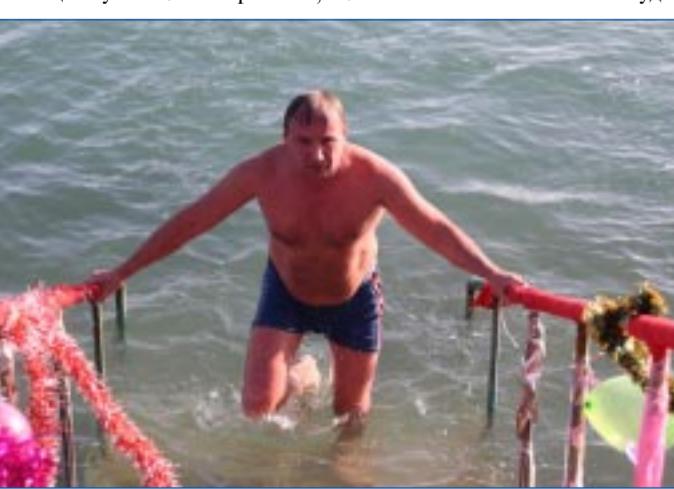
Учні Сімферопольської гімназії № 11 могли б стати переможцями у номінації „найвеселіший і найяскравіший танець”, аби таке змагання проводилося. А ще на них були дивовижні костюми зі страусичим пір'ям. На сцені з'являлися і взагалі фантастичні персонажі – танцюючі кінь та ведмідь.

Театральна вистава дитячої студії „Світанок“ (керівник - Алла Петрова) „Ніч перед Різдвом“ не лише яскраво передала атмосферу українського побуту, але і продемонструвала близькість українського і польського народів. До речі, польські мови у концерті відводилося почесне місце.

Особлива роль у святковій програмі належала релігійним мотивам. Тут вирізнявся ансамбль „Мрія“ із сімферопольської школи № 33. Слова пісні цих дівчаток у строгому неконцертному одязі „У кожному із нас Христос Воскрес“ хоч і не стосувалися безпосередньо Різдва, але наближали приступіння до них подій, якими дихала сцена. Це були не просто святові сюжети. Певна роль відіграла і тематика класичних творів.

Взагалі ж, на концерті переважала святочна тематика: Новий рік, Різдво Христове, свято Маланки. І тут зачаровані скрипці довелося поступитися місцем колядкам та щедрівкам. Особливо вражаюче, як на мене, прозвучали

Тамара СОЛОВЕЙ.

У минулі роки у грудні він перепливав Севастопольську бухту і протоку Дарданелли.

Офіційний представник Книги рекордів України Ігор Підчебій привітав Софяника із запливом. Він вручив севастопольцю почесний диплом за низку попередніх встановлених українських і світових рекордів, занесених до Книги рекордів України (категорія - «Упередше», спорт - «Спецілізованка»).

У планах марафонця – заплив через Південно-Китайське море від Таїланду до В'єтнаму довжиною в 350 км. Раніше Софяник перепливав Середземне море (225 км), здійснив такі одиночні екстремальні запливи, як: міс Тарханкут – Севастополь (150 км), Ялта – Севастополь (100 км), Євпаторія – Севастополь (90 км). Крім того, він узявся і візоперек перепливав протоку Босфор відтіку в взимку, а також протоку Дарданелли взимку і Мармурове море (105 км).

<http://crimea.unian.net/ukr/detail/22844>